

regningsmetoden tilbage, og at den bliver staaende som den er, betragter jeg mere som Mangel paa Dygtighed hos Finantsbestyrelsen end hidrørende fra anden Grund. Den Metode, der nu bruges, hvorefter der fastsættes en bestemt Sum, som skal indbetales af Landsdelene til Monarchiets Kasse, kan godt oprettholdes, uden at Grundloven behøver at sættes tilside; Monarchiets Kasse udbetaler jo kun det, som i enhver toaarig Finantsperiode til en given Tid forlanges; men indtil det forlanges, kan man nøjes med en mindre Kassebeholdning og behøver da ikke at forlange Tilskud fra Landsdelene, førend efterhaanden som det behøves. Paa denne Maade kan den samme Regularitet, den samme Sikkerhed, lige saa fuldt tilvejebringes som paa den anden Maade; men derved faae vi det, som grundlovmæssigt tilkommer os; og det faae alle Landsdele, og naar det er Tilfældet, fremkalder man ikke den Ulempe, som derimod opstaaer ved den modsatte Fremgangsmaade, hvorefter der kan opkræves Skatter, hvor det ikke er nødvendigt. Det er den Feil, hvori vi ere komne, og den bøde vi nu mere for, end vi hidtil have troet. Jeg indrømmer, at det for Diebliffet er i Realiteten ligegyldigt, hvilken Vej man gaaer, enten man stemmer for det forelagte Endringsforslag eller ikke. Det ærede Medlem, der har stillet det, har efter min Mening den fulbeste Ret; men det er et Spørgsmaal, om Sagen behøver at bringes frem paa denne Maade.

Fischer: Den ærede Ordfører søgte at gjøre det tvivlsomt, om Ordene i § 4 have den Mening, som jeg troer at finde i dem; men det var mig hjært at see, at han ikke gjorde Forsøg paa ved en Fortolkning at lægge en anden Mening deri; at han ikke gjorde Forsøg paa at vise, at naar der tales om det Beløb,

hvormed Fællesudgifterne maatte overskride Fællesindtægterne, at der da ikke skal forstaaes Udgifterne, men det, der calculeres som Udgift; thi det var det, der maatte bevises. Vil den ærede Ordfører gjøre min Fortolkning tvivlsom, maa han gjøre Forsøg paa at hævde den Fortolkning, som i Statsregnskabet er fulgt, hvorefter Ordene i Grundlovsbestemmelsen kun betyde det, man calculerer som Indtægt og som Udgift; men saalænge det ikke er gjort, troer jeg ikke, at Paastanden om, at Ordene ere tvivlsomme, har den Vægt, som den ærede Ordfører synes at ville tillægge dem. Den Bemærkning, at man maatte gaae videre, end jeg har foreslaaet, blev imødegaaet af den sidste ærede Taler, og jeg skal ikke opholde mig et Diebliff videre derved; men den ærede Ordfører meente fremdeles, at den Mand, der havde gennemført denne Beregningsmaade, havde en stor Fortjeneste deraf, at have gjort Landsdelenes Tilskud fast. Men det er ikke blevet fast, men saaledes som Rigsraadet bestemmer det i hvert Møde, der holdes, og det kan være varierende op og ned, og de store Summer, der skulle holdes disponible, som den ærede Ordfører udtalte, maa vel forstaaes saaledes, at man nu sparer store Summer eller holder Raadighed over dem; men Virkeligheden er den, at man nu iforveien har taget de store Summer til Fælleskassen, saa Landsdelene spare Umagen at holde dem parate. Dengang Kassebeholdningen blev deelt imellem Landsdelene og Fællesstaten, fik denne en Kassebeholdning af noget over 3 Millioner Rd., medens det er anerkjendt, at Fællesstaten ikke behøver paa nogen Maade nogen større Kassebeholdning end 3 Millioner. Der var altsaa aldeles ikke nogen Nødvendighed tilstede for at forsøge Fællesstatens Kassebeholdning; den behøvede ikke mere; den havde mere end den behøvede.